

Пролетарии от всички страни, съединявайте се!

ОРГАН НА ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА БКП,

ОНС И ОК НА ОТЕЧЕСТВЕНИЯ ФРОНТ
Велико Търново

Борба

Година XXXVI
1978
НОЕМВРИ
11
Събота
Брой 134 (4124)
Цена 3 стотинки

Да се прибере в срок захарното цвекло!

Сега организацията, дисциплината и пълното натоварване на техниката са решаващи • Нужна е още по-конкретна работа във всеки комплекс, на всеки блок за прегрупиране и по-пълно използване на всички сили

Резултатни бяха усилията на стопаните от окръга през есенната кампания. Извършена бе огромна работа по прибирането, преработката и съхраняването на реколтата. В изпълнението на тази задача взе участие цялото трудоспособно население на окръга. Освен селскостопанските труженици в полето работиха хиляди работници, служители, учещи се, пенсионери. В резултат на добрата организация, на мобилизацията на силите бяха прибран навреме зеленчуците, плодотве, пролетните култури, успешно завърши есенната сеитба.

Последната голяма задача, която остава да се решава през тези дни, е захарното цвекло. Макар да има да се прибери около 10 процента от площите с тази култура, темповете на работа в последните дни в комплексите в Горна Оряховица, Полски Тръмбеш и Павликени не гарантират спазването на определения срок. Причината за това са слабости в организацията и непълно използване на техниката.

Мерките за срочното прибиране, съхраняване

и преработка на захарното цвекло бяха обсъдени снощи на ръководената от първия секретар на Окръжния комитет на БКП Никола Василев среща в Окръжния комитет на Партията, в която участваха председатели на някои АПК и ПАК, представители на транспортни организации, на Захарния комбинат, специалисти.

За да се спазят определените срокове, е необходимо освен цялата техника в изваждането на цвеклото да се включат цвеклоподемници и наличната работна ръка, която да се прегрупира и насочи към изоставяните стопанства — Страхилово, Върбовка, Горна Липница, Бяла черква, Ресен, Полски Сеновец, Полякрящице. Към аргентинските групи трябва да се прикрепят ремонтни работници за отстраняване на честите аварии. В изваждането е необходимо да се включат и помощни бригади от предприятията и учреденията в градовете и селата. Цвеклото може и трябва да бъде прибрано в определен срок. Единственото условие за това е пълната мобилизация и синхронизация в работата на техниката и хората.

ПЛЕНУМ НА ОКРЪЖНИЯ СЪВЕТ НА БЪЛГАРСКИТЕ ПРОФЕСЬОЗИ

Вчера в кинозалона на Профсъюзния дом — Велико Търново се състоя пленум на Окръжния съвет на Българските професионални съюзи. В неговата работа взе участие Маргарита Кемалова, секретар на Окръжния комитет на БКП, представи тел на Централния съвет на БПС и други. Пленумът беше открит и ръководен от председателя на Окръжния съвет на БПС Иван Златев. Доклад за работата и задачите на Великотърновската окръжна профсъюзна организация за повишаване възпитателната роля на трудовите колективи в борбата против отрицателните прояви изнесе Мария Шишкова, секретар на ОС на БПС.

Издаваха се Маргарита Тодорова, председател на профкомитета в Завода за копри на към СХК „Свилоза“, Петко Пейнов, секретар на ОК на ДКМС, Тотка Симеонова, председател на профкомитета в обединеното предприятие „Строителни изделия“, Йордан Занчев, председател на комплексния профкомитет

в АПК — Павликени, Магдалена Праматарова, бригадир в Завода за запаметяващи устройства, Русин Русинов, председател на комбинатския профкомитет в ЖП Управление, Тая Апостолова, директор на Междусъюзния дом на културата „Васил Мавриков“, Иван Маринов, председател на профкомитета в Завода за електродвигатели. Обстойно изказване направиха и другарката Маргарита Кемалова.

Пленумът прие решение и Програма за по-нататъшното подобряване дейността на профсъюзните органи и организации в окръга за издигане възпитателната роля на трудовите колективи в борбата против отрицателните прояви. Другарят Иван Златев пръчи вълнатата значка на ЦС на БПС на Георги Стоянов Радев от Кесарево, с която е награден по случай шестдесетгодишнината му и за дългогодишна профсъюзна дейност.

Найден МИНКОВ

Всестранно духовно сближение

Повече от трийсет национални прояви — 90 театрални спектакъла, 107 концерта, 12 художествени и музейни изложби, 31 филмови панорами, 7 фотозложби, 50 литературни вечери, 40 изложби на книгата — това е картата на завършените Дни на светската култура в Бяла Рива. Към тях трябва да прибавим и десетките редицали, четения, обсъждания на книги, творчески портрети, симпозиуми, срещи на дружбата. В празниците участваха над 500 артисти, писатели, художници, дейци на културата.

За първи път в историята на културните взаимоотношения между нашите страни се организира толкова мащабна и така богата по съдържание Дни на светската култура. Израз на основната политика на Партията за разширяване на сътрудничеството ни със социалистическите страни, те бяха убедително доказателство за идейно-творческото единство и практическото осъществяване на всестранното сближение и размяна на духовни и естетически ценности с братската светска страна.

Малко е да се каже, че дните преминаха при изключителен интерес. Защото то ва не бяха обикновени културни празници на братската страна, а всеобхватен, ярък преглед на съвременното съветско социалистическо изкуство. Той даде възможност и на творци, и на публика да се приобщат към големата многонационална култура на родител на СССР, да почувствуват дълбочината, хуманизма и оптимизма на светското изкуство. В този аспект може да се говори за принос на дните за ефикасно изпълнение на Националната програма за всестранно сближение.

Изменията на духовното сближение на нашите два народа днес се проявяват в качествено новия етап на културното ни сътрудничество. От 1975 година насам културните връзки между двете страни се активизираха извънредно много. Под писаната програма за по-нататъшното сближаване в областта на културата и изкуството между България и СССР и сключената през 1976 година спогодба между правителствата на двете страни за културно и научно сътрудничество в срок за десет години бяха ярки прояви на взаимния стремеж за укрепване на единството и всестранните контакти.

Светската култура е постоянен стимулатор и обновител на нашия духовен живот. Приемствеността и азамитното проникване на духовните постижения се осъществява по естествен път. Както заяви министърът на културата на СССР Пьотр Демичев — кандидат-член на Политбюро на ЦК на КПСС, дружбата и братското сътрудничество между нашите страни днес е кръвно, дело на съветския и българския народ. Тази дружба, осветена от славните исторически традиции на съвместните освободителни и революционни борби, умножава нашите сили в изграждането на новото общество. Дните на светската култура в България, подчерта Пьотр Демичев, ние смятаме за празник на социалистическия интернационализъм. За нас, съветските хора, това е още една възможност да изразим най-дълбокия си чувства на дружба и братство към народа на социалистическа България.

Василий ЧИКОВ

Ефективно пътно съоръжение

В южния възел при входа на Велико Търново — за първи път у нас ще се пресичат 18 посоки • Още един бисер в огърлицата на Янтра с великолепен изглед към старопрестолния град

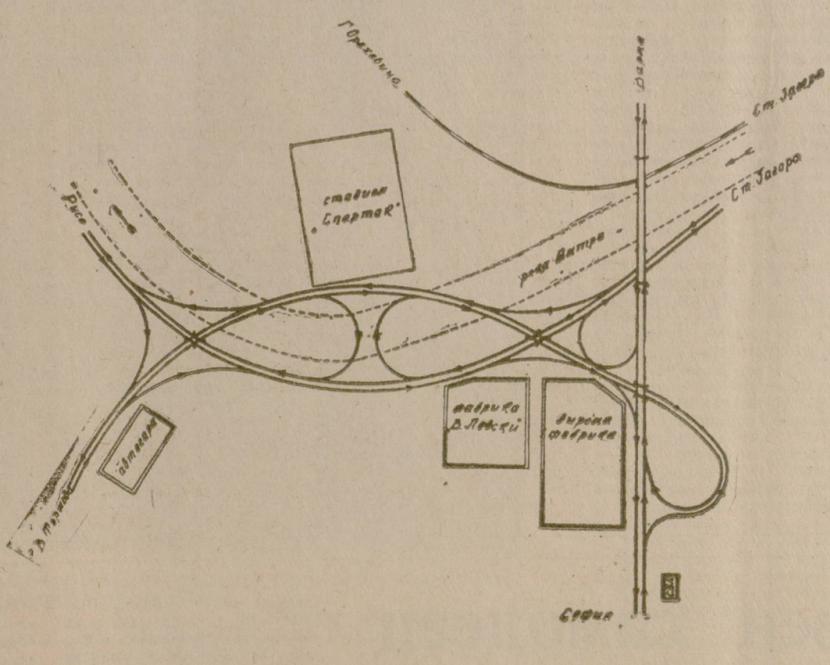
Интензивното движение по пътя Русе — Стара Загора от улиците на Велико Търново се пренесе под града. Вече цяла година през четирите моста и двата тунела по великолепно четирислочно това трасе тече непрестанен автомобилен поток. Но кога то дойде време той да напусне чертите на града, пред него се изправят три те сложни кръстовища — при автогарата, при входа на фабрика „Васил Левски“ и над портала на ПЗ „Балкан“, които извънредно много затрудняват движението.

Органите на КАТ най-добре знаят колко трудности за водачите предлагат тези конфликтни точки. Отделен въпрос е колко струва на народното стопанство преминаването през тях.

Зад пределите на страната всички сме наблюдавали как стотици автомобили в едно и също време и върху сравнително малка площ следват безпрепятствено своите посоки, „гмуркат се“ един под друг, изкачват се, завиват и се престроават, без да се изкачват и едновременно без да създават условия за пътно-транспортни произшествия. Ето го голямото предимство на съвременния пътен възел.

Няма да мине много време и великотърновчани ще имат такъв — той ще краси южната „врата“ на града. Специалистите от „Пътпроект“ вече завършват неговите работни чертежи.

Преди всичко той ще бъде единствен в страната по своя сложност. Защото никъде у нас не се пресичат 5 направления с общо 18 посоки на движение. Сметката е проста. Всяко едно направление — от Велико Търново, от Русе, от Стара Загора, от София и от Варна има по едно продължение към четири от споменатите градове. Като вземем предвид и обратното движение, ще трябва да умножим петте направления по 4 посоки, от които се идва и по които се отпътува от съществуващите сега три кръстовища. Ще се получат 20 отделни посоки. Ако извадим от тях сега съществуващата дилемна връзка София — Варна и Варна — София, която ще се запази при новия възел, остават 18 посоки. Как да се реши въпросът така, че да се „смесят“ тези път

ни отсечки по начин, който да изключва възможността някой да пречи на другия или пък да се създава опасност за участниците в движението?

Ето я голямата заслуга на колектива от „Пътпроект“ — Велико Търново с ръководител инж. Димитър Дечков. В сътрудничество със зам.-главния инженер на „Пътпроект“ — София Стоил Димов е създадена окончателната схема, която днес предлагаме на вниманието на читателите. Упоритата тригодишна работа, в хода на която са разглеждани 35 варианта, а 10 от тях са разработвани до фаза ТИД, е доведена до плодотворен край.

За бъдещото огромно пътнo съоръжение е избрана възможно най-добрата пропускателна способност — скорост 80 километра в час по основното направление Русе — Стара Загора и съответно 60 и 40 километра в час по отсечката Велико Търново — София и по второстепенните части.

на икономическия ефект. През съществуващите кръстовища сега преминават по около 20 000 автомобила дневно. В 2000 година техният брой ще достигне 60-70 хиляди, а възелът е озамислен за над 80 000 автомобила дневно.

На местата, в които чрез надлези основните направления ще се пресичат, височината между двете пътни равнини ще бъде 4,90 метра, т. е. ще има възможност за пропускане на всички едрогабаритни автомобили.

Строителството ще се извършва върху изключително труден терен — основните направления (означени са на схемата с двойна линия) ще бъдат четирислочно, а спомогателните — еднопосочни, но с ширина на платното 6 метра. На пет места реката ще бъде пресичана от бетонни естакади, като най-голямата височина между пътни платна и водата ще бъде 17 метра.

Сериозни грижи са положени проектантите и за безопасността на движението. Навсякъде по 10-километровото протежение на пътни отсечки в системата на

възела е осигурена отлична видимост между водачите на моторните превозни средства. Пешеходно движение по главните и спомогателните направления няма да се разрешава, но са предвидени три пешеходни подлеза — при автогарата, под пътя на Русе, който ще се свързва чрез висящ мост с ж. п. гара Велико Търново и срещу административната сградата на ПЗ „Балкан“ по посока към съществуващия мост на пътя София — Варна и Дълга лъка.

Ноцем целият възел ще бъде осветен със специални декоративни осветителни тела. От естакадата част ще се открива неповторимата панорама на старопрестолния град.

Съвсем скоро работните проекти ще бъдат в ръцете на великотърновските мостостроители, ръководени от генералния социалистическия труд Иван Мичев. Ще започне големата битка на южния вход на гостоприемния град... В огърлицата на Янтра ще блесне още един бисер...

Василий ДОЛЧИНКОВ

„Голямата литература е свързана със своето време“

В сряда членовете на Дружеството на писателите във Велико Търново имаха интересна среща с гостуващия в нашата страна съветски писател Анатолий Аниев, главен редактор на сп. „Октябрь“. Той е един от изтъкнатите автори, който има издадени 25 произведения — разкази, повести, романи. Една от най-известните му творби е романа „Танковете идват“, преведена на почти всички езици в света, включително и на български език. Произведението, над което Аниев работи сега, е многогодишният му роман „Год после войни“.

Първият том се превежда и на български език.

А. Аниев е участвувал седемнадесетгодишен като командир на противотанков взвод в пручутата битка при Курската дъга и тежко раняван на няколко пъти достига до Швейцария.

Той е един от първите, които в състава на Червената армия влизат в нашата родина. Второто му гостуване у нас е през 1966 г. Сега той ще мине по същите места, по които е минал през 1945 г., за да възбуди впечатленията си, необходими му за книгата „Год после войни“.

В непринудена беседа Анатолий Аниев отговори на зададените му въпроси.

— Как Вие като творец гледате на съвременната литература и кои въпроси най-много Ви вълнуват?

— Писателят днес пише трудно, защото нашият читател е вече много грамотен, знае почти всичко, и не е лесно да му кажеш нещо ново. Когато седя пред белия лист, аз винаги се чувствам като новак. Смятам, че задачата на всеки писател е да види света със собствени си очи. Макар идеологията на хората от социалистическите страни да е една и съща, възгледите на всеки писател са различни и затова се получават разнообразни произведения, с които литературата става интересна.

— Често, когато чета произведенията на нашите класици от 19 век и особено „Война и мир“ на Толстой, аз се замислям над въпроса, защо там има всичко — и красота, и тежък живот, и война, и семейни трагедии и все пак, когато дочиташ произведението, ти се иска да живееш.

А понякога се появяват съвременни романи, на които почти нищо не им липсва — има положителни герои, интересна интрига, пълнота на образи, а когато ги прочетеш, оставаш неудовлетворен. Защо става така? Нима у нас небето е друго, друга земята, нима сме престанали да обичаме, нима не умеем вече да се радваме? Може би е друг възгледът ни за живота?

— Ето въпросите, които ме вълнуват.

— Кажете, че идването Ви в литературата става случайно. Как да разбирате това?

— След завършването на войната се върнах в родния си край. Не бях завършил гимназия. Семейството ми беше бедно, а брат ми беше тежко болен и аз трябваше да постъпя на работа в един завод. През деня работех, а вечер учех във

черно училище. След като завърших средно образование, постъпих заочник в селскостопанския институт. После работих като главен инженер. Тогава в завода правехме стеновещници, в които заличих хумористични материали, рисуваш. Веднъж началникът на плановия отдел ме помоли да му дам тетрадката си, в която имах написани стихове. Той изпрати тия мои работи в сп. „Светски Казахстан“. След месец поличих писмо, в което ми се общаваха, че ще напечатат мои стихове, че имам талант. А аз до тогава никога не бях мислил да ставам писател.

— Какво е мнението Ви за съвременната светска белетристика и поезия?

— Мисля, че най-добрите съвременни светски белетристи се обръщат към традициите на руската класическа литература от 19 век. Имам предвид един такъв високо талантлив автор като Валентин Распутин. Тук бих посочил още много други имена на автори от различни съюзни републики, но се боя да не пропусна някой. У нас се забелязва интерес към широките платна в белетристиката. Може би това произтича от желанието на авторите да обобщат последи

ците от войната в съзнанието на съветските хора. Тук бих посочил романите на Юрий Бондарев „Горещ сняг“ и „Бриг“, произведението на Васил Биков, М. Алексеев и други.

По отношение на поезията смятам, че се появяват много млади, талантливи поети. Но понеже белетристиката направи широка крачка напред, създава се впечатлението, че поезията поизостава.

Понякога се прави опит да се сравняват писателите от 19 век със съвременните и да се твърди, че нямаме поет, равен на Пушкин. Това според мен е неправилно. Всеки автор, всяка голяма литература е свързана със своето време. Нима Блок е малак? А Есенин? Толстой е една епоха, Шолохов — друга.

— Като военен писател, или както Вие се изразявате представител на „лейтенанската литература“, как гледате на изобразяването на войната в литературата?

— Според мен, за да се изобрази правдиво войната, трябва да е преживяна от автора. Най-добър пример за това ни дава Лев Толстой. Той рисува проникновени психологически сцени. Спомнете си Бородинското сражение във „Война и мир“, където той има възможност да опише една възкопашна битка. Но как постъпва Толстой? Когато противниците от двете страни се срещат, те с ужас се гледат един друг и после хвърлят пушките и шпиковите и започват да се борят един друг, защото такава смърт не е така опасна, както да промуниш човек с шик. Писателят е предал съвършено психологията на войната.

— Така изживява първото убийство и Григорий Мелехов на Шолохов.

— Аз мога да ви кажа същото. Да се стреля в танк е лесно, но да стреляш в човек е страшно, дори когато ти е враг. Разбира се, има извєрги, но аз говоря за човек.

— А във военната литература се срещат автори, които много лековато изобразяват тия сцени и от това произведението им зазвучава фалшиво.

— Какво мислите за въздействието на литературата?

— Смятам, че всеки писател знае, че това, което вложки в книгите си, то ще се отрази и в съзнанието на читателите. Литературата влияе на хората и тя ще продължи да въздейства, ако отговори на въпросите на своето време.

Христо СТОЯНОВ

ЛИТЕРАТУРА — ТЪРСЕЩА И НЕСПОКОЙНА

Съвременната светска литература продължава традициите на великата руска класическа литература и от там водят началото си някои от нейните най-съществени естетически принципи: исторически ядро и точно изобразяване на действителността, дълбок психологизъм, творчески интерес към възникването и проблемите на епохата, високо художествено майсторство, прогресивен идеал и хуманистична позиция. В основата на светската литература лежи грандиозният естетически събитие — Разколът. Нейните идеи обогатиха тези принципи с комунистическа партийност и революционен оптимизъм, а художествените висоти на първите следреволюционни произведения постигнаха такива забележителни майстори на перото като Горки, Блок, Есенин, Маяковский. После се появи цяла плеада творци, родени от борбата между двата свята — Шолохов, Фадеев, Леонов, Фурманов, Федин и др.

Поклонение след поклонение съветските писатели овладяваха високото художествено майсторство на своите предшественици и насичаха произведенията си с проблеми на съвременността. Между временно съветският народ преживя още една гигантска битка със силите на реакцията. Войната стана неизчерпаем източник на теми, разрабтането на които е продиктувано от възражата необходимост да се възстанови за паметта на поколенията истината за нравствения облик на обикновения съветски човек, за неговия подвиг, за драматизма на народната съдба. В основата на художествената правда е осъзнатата болка за трагично загиналите. От тук води началото си една от най-характерните черти на литературата за войната — пределната творческа близост до факта. И почти винаги е трудно да се различи кога този факт присъства за документална точност и неподправеност и кога е филтриран през естетическите принципи на писателя. В много произведения автобиографичното и биографичното се преплитат с художествената измислица, за да се постигне въздействието сила на внушението за живяна правда чрез художествената типизация и обобщение. Още повече, че изключителните обстоятелства и максималното напрежение на нравствените сили на човека в условията на войната дават възможност на художника да открие онези черти в образа, които представляват най-същественото от националния характер.

Едновременно с това уменията на писателите да проникват в дълбочината на социалните явления и психически чрез разкриване душевния мир на героите обуславяват една страна — увеличаване „вътрешен обем“ на образите и от друга — сливането на трагичното начало в съдбата на отделния човек с болката и страданията на целия народ.

Светската литература, в най-добрите си образци, от давна се отърси от оголене

та патетика и необуздаността „бодрячество“ в полза на все по-засилващите се интерес към психологическите дълбини на човешкия микро свят. В този смисъл особено оригинални са творческите оригинални на В. Распутин. Той проследява започналата дълбоко в душата на А. Гусков („Живей и помни“) конфликт между совковайския страх от смъртта и воинския дълг пред Родина. Страхът по беждава и се обективизира друг конфликт — между дезертьора и жителите на Атамановка. Всъщност, кое ни дава основание да наречем конфликтът бегството на Гусков и от съселените му, животът му на звар и животинския му страх? Не е ли онова драматично разделение в душата на Настяна, което я разкъсва между искрената, дълбока любов към бащата на бъдещото й дете и съзнанието й за непростимата му вина към народа, към не родения още син? Трагичната й смърт разплита сложния възел от въпроси, за да постави един друг, дълбоко човечен възрос за дълга и нравствената чистота, за съвестта на народа.

По своему решава творческата задача за художествен синтез на човека, действителността и времето Ю. Бондарев в романа си „Бряг“. Разгъватия повествованието в два временни пласта — последните дни на войната и нашето съвремие — той успява да изгради богата галерия от пълнокръвни и художествено убедителни образи. Тяжната психологическа уплътненост и идейно-философска натовареност му позволява да постави сериозни социално-нравствени проблеми. Продължава се на нов етап и с нови изразни средства Леоновата традиция за философска наситеност на прозата.

Художествената структура на произведенията на М. Алексеев не се отличава с натрапачко се новаторство. Най-характерната черта на неговото творчество е любовта към обикновения съветски човек. Стремелът на писателя да разкрие диалектическия смисъл на връзката „Човек — време“, в нейната двустранна обусловеност, го довежда до интересни открития и обобщения за онези пластове в душата на руския селянин, които плазят любовта му към земята и труда, към правдата и свободата, които изграждат представа му за Родина. Сил на лирична струя определя основния тон на повествованието в неговите произведения, но той преминава в лъччен сарказъм, когато писателят се докосне до негативните страни в характера или постъпките на героя.

Търсеща и неспокойна, светската литература покорява със своята човечност. Родена от Революцията и устремена към бъдещето, тя носи в себе си правдата на века, а пътят ѝ минава през сърцата на всички честни хора по света.

Георги ГЪРДЕВ
асистент във Великотърновския университет

Изложба-живопис на Димитър Любенов

Независимо от своите каменни размери, третата по ред самостоятелна изложба — живопис на художника Димитър Любенов, открита в една от залите на Окръжния младежки дом, се налага с оригинални творчески търсения и решения. Художникът се представя в два жанра — портрет и пейзаж. В изложбените творби се наблюдава стремеж към оформяне на индивидуален авторски почерк по отношение на колорит и композиция.

В представените три портрета на млади девойки са потърсени разнообразни композиционни решения в разполагането на човешката фигура. Сравнително добре е доловен типът на съвременната българска девойка. В пресъздадените образи художникът търси преди всичко състоянието в „Момиче“ и „Портрет на Лазарова“ на строенето е постигнато чрез

колорита на фона, който е в унисон с душевните преживявания на портретуваните. В портретите се наблюдават значителни постижения по отношение на чисто пластичните търсения. В „Портрет на Венеция“ авторът съчетава елементите на реалистичния подход при търсене на формата с геометричната стилизация и раздвиженост на фона. По добни изяви — интересни и в същото време рисковани, разкриват стремежа към творчески експеримент.

По-голяма част от експозицията заемат пейзажи — платна, и то преди всичко от Велико Търново. Пейзажът от Велико Търново, „Поглед от Царевец“, „Трапезица“ и др. При композиционното изграждане на творбите си художникът следва почта виския хоризонт, при което изнесените на преден план обекти, едрите планове, смело поставените живо

писни петна. Интерес предизвиква пейзажът „Край Борус“ по отношение на колоритните търсения и на прецизност в цветовете съчетания. В живописните платна, в които авторът се насочва конкретно към повествование като например „Трапезица“, „Селски двор“ биха могли да се желат по-големи постижения.

Интерес в експозицията представлява творбата „Минало“, която със своето оригинално композиционно решение отразява стремежа на художника към обогатяване на създадените от него творби.

Третата самостоятелна изложба на Димитър Любенов представлява интерес. Тя разкрива пред зрителя резултатите от упорити и последователни творчески търсения.

Антония МАРИНОВА
уредник в Окръжната художествена галерия

Безсмъртна песен

От как се е зора зазорила,
от тогаз е войска.
Колко века с непреходна
паят тази песен оцеляла.

Тя в сърцата български
Кон до юнака, юнак до юнака.
На последния си бой отива
цар Шишман. А там смъртта
го чака.

Но и тя не може да покрие
блясъка на саби и
Векове с врага си ще се
сетните Шишманови юнаци,

де опаят род, земя и яра,
И ще ги опаят чак догдето
засори отново над България
след тъмницата на пет

Грей и трополу в съня ни
инициата с дивен глас
През Април седемдесет и
шест

Тя ще стане чета
хвърковата.
Тя ще литне там, където
българското име да се пази.
Под разяния знаме, с голи
саби

Ще препукаат приказни
Слънцето лъчи си ще
върху конниците орлокрили.
И оная песен ще възкръсна
с нова красота и нова сила.

Юнак до юнака, кон до
Гора от маждраци над
Тътнат и земя, и небосклони
от кълтежа на безмет

Колко века — дълги и
паят за войска и за войвода.
Няма смърт за тоз, когото
близо до сърцето си народа.

Той и пръет да стане — ще
от невидими ръце понесен
и в неясен ден ще се прелая
в звук и дума —
и ще стане песен...

Антон ШИКОВ

Братя! Снимка ИЛИМ

Поуки и размисли след фестивала

Отшумяха окръжните прегледи на Петия републикански фестивал на художествения самодейност. Както при всяко състояние, и на фестивала имаше победители и победени. Журитата, съставени от компетентни музиканти, хореографи, артисти отсъдиха отличия за тия, които не жалеях силите си ретепираха упорито и пока заха майсторство. А на по-слабо представилите се колективни бяха анализирани недостатъците.

Искан да спомена за съставите, които положиха големи усилия за добро представяне на фестивала, но не успяха да се класират сред най-добрите. Така бе напимер с женския народен хор при читалището в Стражица.

Дълги години колективът и неговият диригент Иван Хубанов работиха с отпуски в Репетираха упорито, стремяха се да покажат най-хубавото в песента, да нюансират точно всички нейни особености, да създадат ко

лорит на изпълнението. Не само диригент, както и самият хор не успяха да не кажат истинските си възможности на фестивала. Иван Хубанов сам дава отговор на въпроса: „Провалялт дойде при подаване на основните тонове. За целта не използвах класическите инструменти (пиано или акордеон), а това изисках от гъдуларя, който беше неубедителен, смутен и не успя да изпери началните тонове на песента. Така без всякаква основа и увереност, без да съобразя дория, че в състава имаше и гитара, които не успяха да чият тона, аз дадох знак и започнах да дирижирам. Смутени от първоначалния фалшив запов, хористите изгубиха самообладание. А така много разчитам на тая „хубава песен“.

Споделям всичко това, защото то може да бъде урок, добър пример за диригенти, стремящи се да покажат най-хубавото в песента, да нюансират точно всички нейни особености, да създадат ко

Справочник на читателя

КИНО
От понеделник до неделя всяко чително кинато в градовете на окръга ще прожектират:
ВЕЛИКО ТЪРНОВО: „Пошта ва“ — тел. 2-05-42 година; „Една морална нощ“ — 10, 14, 18, 18 и 20 часа; „Малка златна студия филм“ — Да отгледаш гарвани“ — 15 в 19.30 часа; Детски филми — 17.30 часа, а в събота и неделя и от 10 часа; научно-популярни филми: „Кръвта на живота“, „Ну, погоди!“ — 18.30 часа, „Искра“ — тел. 2-00-43, „Инструмент за в гърдата“ — 10, 13.30, 15.30, 17.30 и 20 часа; каварза „Новак“ — „Сломен от Херкулесовите тани“ — вторник и петък, „Освобождението на Прага“ — сряда и събота.

ГОРНА ОРЯХОВИЦА: „Ленин“ — тел. 4-21-71, „Пожарица“, „Сянката на замъците“, „Тротога в Милано“, квартал „Калитица“ — „Момето и онезят“, „Питон 357“, професионално кино „Хараламб Стоянов“ — тел. 67-61, „Парадокс“, „Кръчмата на ул. „Патнишка“.

СВИЦОВ: „Алеко“ — „Салдаван“ „Въряи, че разбери“.

ПАВЛИКЕНИ: „Димитър Стоянов“ — „Актьорът и диригентът“, „Подкрепете местния шериф“, „Юстина“.

ЛЯСКОВЕЦ: „Христо Ботев“ — тел. 20-44, „Искра да става министър“, „Мистър Паткин“, „Исма за Коплак“.

ЕЛЕНА: „Христо Ботев“ — тел. 21-85, „Невясно“, „Ромео и Жулиета“, „Славят оред“.

ПОЛСКИ ТРЪМБЕШ: „Коста Петков“ — тел. 22-27, „Ти на мене, аз на тебе“, „Лесени“, „Умирай само в крчел случаи“.

СТРАЖИЦА: „Развитие“ — тел. 24-42, „Смъртта на мухата“, „Любов и омраза“, „Желаната маска“.

СУХИНДОЛ: „Трезвеноост“ — тел. 20-04, „Обичаш ли да живееш“, „Питон 357“, „Измисли го“, „Поздравявам те!“.

КИЛИФАРЕВО: „Петко Ахчев“ — „РБС“, „Оцолола“, „Алис не живее вече тук“.

ДЕБЕЛЕЦ: „Георги Николаев“ — „Сам със себе си“, „Саша“, „Криле яли кълка“.

ДОЛНА ОРЯХОВИЦА: „Меск ва“ — „Насрещно движение“, „За връщането на отгласването“.

ЗЛАТАРИЦА: „Стефан Пелтоков“ — „Ще те застава да ти веш“, „Една нощ в опертата“, „Кръчмата на ул. „Патнишка“.

БЯЛА ЧЕРКВА: „Труд“ — тел. 672, „Вие ми писате“, „Веднаж лепната седморка“, „Пушеци“.

ФУТБОЛ
СЕВЕРНА „Б“ РЪГ
Етър — Чавдар; Янтра — ЖСК-Спартак; Ватса — Дунав; Светованца — Добруджа; Кърпачев — Локмотив; Септ. сак

ва — Бевковски; Велюв — Ака демия; Волар — Бани; Ченоево знаме — Гигант; Лудогорец — Раковски;

И В УЧИЛИЩЕТО-ЕФЕКТИВНОСТ И КАЧЕСТВО

През декември миналата година учителските колективи на основните училища в Сухиндол и Летница сключиха договор за съвместно обучение на материалния и духовния живот. Отгет се, че и два та колектива са получили всички резултати. В обещанията за новата учебна година са залегнали нови показатели за ефективна учебно-възпитателна работа.

На заседанието асистентката от Великотърновския университет Маргарита Маринова обстойно и задълбочено запозна учителите с Писмото на другаря Тодор Живков до ЦК на ДКМС и да де ценни препоръки за негово изпълнение.

Секретарят на ГК на БКП Борис Апостолов поздравил учителските колективи и им връчи предметни награди.

Неделчо ТИЧЕВ

подготовка на високо квалифицирани и комунистически възпитани работници и специалисти за различни сфери на материалния и духовния живот. Отгет се, че и два та колектива са получили всички резултати. В обещанията за новата учебна година са залегнали нови показатели за ефективна учебно-възпитателна работа.

На заседанието асистентката от Великотърновския университет Маргарита Маринова обстойно и задълбочено запозна учителите с Писмото на другаря Тодор Живков до ЦК на ДКМС и да де ценни препоръки за негово изпълнение.

Секретарят на ГК на БКП Борис Апостолов поздравил учителските колективи и им връчи предметни награди.

Неделчо ТИЧЕВ

над работа със своите самодейци над писата „Греховна любов на Захари Зограф“. Добър е примерът и на духовния оркестър с ръководител Димитър Бенков. Към читалището работи Детската музикална школа с 15 деца, които изучават акордеон и народни инструменти.

Отдавна е започнал своята работа и детският театър с ръководител Мария Димитрова, която подготвя пиесата „Веселите музиканти“ с участието на 14 деца.

И ако направим равносметка на всичко казано, ще трябва да дадем заслужена оценка на самостоятелната Стражица, дая за което има и Петият републикански фестивал. Защото изградените художествени състави тук могат да задоволят интересите на младите хора, могат да направят богат и смислен живот им. Разбира се, ако постоянно се издига тяхното художествено равнище.

Никола ГАНЧЕВ
методист в Окръжния център за художествена самостоятелност

Общественик и неуморен самодеец

Той седеше стеснително де малката масичка на сцената на еленското читалище и слушаше разпълуван приветствията на хора, с които по вече от половин век бе работил в това чудесно семейство на самодейците, на приятели от годините на негеланата борба, които му приплетяха за опасни и въпреки ни действия в ония жестоки дни и нощи.

Салонът беше пълен с хора, които го обичаха и уважаваша, на които Коста Василев бе създавал празници за душата с десетките изградени от него образи в пиесите и оперети, на които беше проектирал стотици филми, а в компания с него даваха мажорски умения на разказвача бе зарязвал слушателите си с жизнерадостен еленски хумор.

Могла ли да кажа, че любият не се възмущаваше, когато по погледеше към салона, към своите почитатели и съграждани, когато слушаше думите на самодейци, които го наричаха свой учител и го прегръщяха с топла прегръдка.

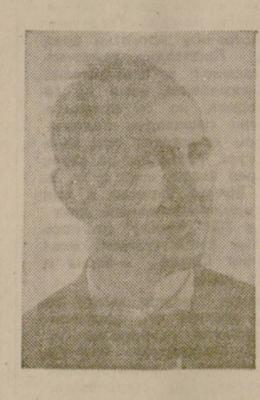
В тия минути Коста Василев мина повторно по своя семедесетгодишен път. Той спира за малко на бедната трапеза на баща си — обушаря Васил, на която бяха насядали десет негови братчета и сестрички, отчули кожав крашник, сръбна с дървената лъжица от рядката бобена чорба. Цял ден тича осемгодишното момче по на стъръналите стърнища след кравите на Йордан Джупунов, а вечерта, когато наплицка с вода на плочата пред бедната къща ожулените си от капнатия крака, те го смъдяха цяла нощ.

На следващото лято завърналият се от фронта баща в борба с немотията и глуда

отвежда Коста и двамата му братя Иван и Александър в Златарица. Пак недосиване, пак тичаше след кравите, след които се низива детството на Коста, ако наистина можем да кажем, че той е имал такава.

Не по-радостно е и юношеството — чираче в бакалски магазин в Търново. По-късно баща му го взема при себе си да учи обушарския занаят. След това ще бъде градинар, тухларски работник, ще скита далеч от родния си град — в София, Каспичан, Ямбол, Сливен, за да се завърне най-после и осга не в Елена, на която ще от даде всичките си сили и ще работи с любов и себострицание.

Като ярка звезда в съзнанието на Коста Василев блясва 1922 година, когато той прекарва прага на клуба на Комунистическата партия в града. Той идва често тук, пада с юношеско въодение петолъчката, която ще

остане да греє с ален пламък до края на живота му. През същата година той чуха песента на работниците и на учениците от Стопанското училище в града „Ра

ботници, работници, от всички сплотете се“.

Огрян от кървавия залез той вижда хълма „Става страна“ в западния край на града, където пламнени младежи слагат основите на РМС, а той е наготовен със задачата да разпространява нелегална литература.

През това време К. Василев е на работа като кинооператор в читалището. Той се включва активно в театралния състав и участва като актьор в пиесите „Бедна хора“, „Дъщерята на греха“, „Нови хора“.

Животът му, макар и труден, е богат и пълноценен. Искрата, запалена в детските години, се рагаря. С всяка роля младият самодеец укрепва и се извисява. Работата в киното му помага да се среща от екрана с голямото изкуство, да се учи от него.

Като на филмова лента минава животът му и един ярък спомен го кара да

трепне, да се усмихне. През 1939—40 г. в нашата страна се вънасят съветски филми. К. Василев, установява връзка с директора на „Руска книга“ в София Григорий Костов за осигуряване на филма „Чапаев“, който се прожектира при необикновен интерес в изпълнението са лоз на читалището. Фашистката управа беснее и разневяна от успеха на филма не разрешава втора прожекция. В дома на К. Василев се прави обиск и не след дълго той е мобилизиран и направен в Беломорието.

През юни 1944 г. когато партизаните се появяват в Еленския балкан, Партията потърсва Коста Василев и му поставя задачи.

След голямата септемврийски ден на 1944 година, К. Василев почти не се прибрива в къщи, зает с много обществени ангажменти. Той е до късно на репетиции в читалищния салон, на представяния из селата на Елена.

И оттогава досега безбай Коста е трудно да си представим театралния ко

лектив в града. Той е изградил сто — тридесет и два образа на сцената, участвувал е в над 2500 представления. Нито студентите автобуси и незатоплените селски сцени, нито безсънните нощи са могли да угасят ентусиазма на този тъй жизнерадостен самодеец. И сега пак е готов да ти изпее ария от „Наташка Полтавска“, от „Аршин мал Алан“, от „Царицата на чардаша“.

И не случайно, а съвсем заслужено той е получил много отличия и ордени за участие в антифашистката борба, за активната си дейност в културния живот на родния си град. За половин столетие непрекъсната дейност в читалището той е награден с орден „Кирил и Методий“, I, II и III степен.

Но най-висока е наградата, която Коста Василев получава на своя 70-годишен юбилей — обичта на ония, за които той не живя, а голяв в читалището и които, станали на крака, дълго аплодираха своя любимец.

Христо МЕДНИКАРОВ

Целенасочен културен отдих

Класово-партийното и художественото възпитание на младежта — главна задача на Окръжния младежки дом • Петдневната работна седмица и осмисленото свободно време на младежите

С увеличаване на свободното време нараства ролята на младежките домове и клубове като центрове за възпитание и целенасочен младежки културен отдих. В сярия действуват един окръжен и три градски дома и 63 градски, селски и заводски младежки клубове.

Основни мероприятия на Окръжния младежки дом са художествената самодейност, забавно-увеселителните вечери и формите на работа за класово-партийно и естетическо възпитание. Най-голямо внимание се отделя на класово-партийното възпитание. Традиционни станаха вечерите на трудовата слава с подходящи поздравителни концерти, вечери на професията, ритуалите за приемане на новопостъпилите младежки работници в трудовите колективи с връчване на трудовата книжка и на първата заплата. Плодотворна е инициативата на Дома за сключване на шефство със СМК — Велико Търново и строителите на язовир „Покоевци“ — организират се вечери на строителите и рацията наизгора, наименоване на младежки бригади и др.

Работата по патриотичното и интернационалното възпитание се изразява в срещи с активни борци против фашизма и капитализма, със съветски специалисти, работещи в окръга. Продължават връзките с културно-информационните центрове на Полската народна република и Германската демократична република в София, с побратимените Краков, Полтава и с други градове. Организирант се вечери из дружба, срещи с младежи от тези страни, изложби на плакати и рекламни материали за социалистическото строителство и живота на младежта в братските страни. Продължават дружеските отношения и с младежкия клуб „Форум“ при Краковския комитет на Съюза на полската младеж.

За патриотичното възпитание се използват богатите музейни събирки и експозиции във Велико Търново и други градове на окръга. Комсомолските билети се връчват в Музея на революционното движение, уреждат се вечери, посветени на бележити наши и чужди революционни дейци.

Петдневната работна седмица увеличи свободното време на младежите и затова в последните години широко се застъпва забавно-увеселителната дейност. Младежки унеселения се уреждат ест ка седмица. От няколко години нова форма на работа в тази насока са младежките дискотеки. Хубава традиция станаха абитуриентските, новогодишните и пролетните балове и особено младежките културни бригади по време на бригадирското лято. Тази инициатива беше подета от Окръжния младежки дом преди четири години, а сега такива бригади се формираха и в други домове и клубове в окръга. Съвместно със СП „Културен отдих“ през летните месеци се уреждат всяка седмица увеселения на открито.

За всестранно развитата личност са еднакво необходими както технически и научни знания, така и художествено образование и възпитание. Достатъчно ли е извършеното от Окръжния младежки дом в тази насока? Гордост за Дома и за великотърновската общественост са членовете на литературно-творческата група „Веселин Ханчев“, младите творци Кънчо Атанасов, Иван Мишев, Янислав Янков, издали вече по няколко книги.

Преди пет години ОК на ДКМС и ръководството на ДМТ „К Кисимов“ създадоха „Младежка сцена“, чрез която се изявяват режисьори и актьори, членове на Окръжния клуб на младата художествено-творческа интелигенция. Реализират се произведения с актуална младежка тематика, а спектаклите се представят в града и окръга по съгласуван между театъра и Дома график, за да бъдат видени и обсъдени от повече младежи и девойки. Но тези обсъждания, срещите с изтъкнати театрални дейци, рециталите на съставите за художествено-творческото равнище не винаги отговарят на изискванията, не са достатъчни.

Най-слаба е дейността на Окръжния младежки дом по отношение на изобразителното изкуство и музиката. Вярно е, че към окръжния клуб на младата художествено-творческа интелигенция

е изградена секция по изобразително изкуство — Ателие на младия художник. Организирант се изложби на младите творци в окръжния и другите градове на окръга, уреждат се срещи с млади художници, изнасят се беседи и лекции по въпросите на изобразителното изкуство, но все още интересът на младите хора към него е слаб, а много от избраните прояви преминават формално, без активното участие на аудиторията.

Най-ярко се открояват признаците на стихийност, когато става дума за музикалното възпитание на младежта. Уредените съвместно с Окръжна концертна дирекция гостувания на камерни състави, на известни наши изпълнители на симфонична и камерна музика в рамките на движението „Българска музикална младеж“ дадоха възможност на младите хора да се срещнат с изкуството на Русенската Стара загорската и Софийската опери, на Емил Камиларов, Виктор Чучков и други изтъкнати изпълнители. Миналата година са организирани 47 такива концерта. И невинаги смята че окръжните празници на политическата песен всяка година показват ръст както в количествено, така и в качествено отношение, че в града и окръга в момента действуват 50 състава и групи за политически песни, както и „Джазклуб“, работата по музикалното възпитание на младежта все още не е на необходимата висота.

За любителите на киноизкуството съвместно с ОУ „Ки нефикация“ се организират кинопокази, седмици и десетдневки на документални и анимационни филми, кинолекции и срещи с изтъкнати филмови дейци. Съвместно с Националната филмотека е уреден клуб на младите приятели на киното. Интересна е работата на дискуссионния клуб „Младост“, в който се обсъждат филми в присъствието на представители на творческите колективи. Положителна роля в кинопросветата на младите хора играе и целогодишната лектория „Велики имена и филми в световното кино“.

Нели РАДЕВА

Ангола: Революцията в настъпление

На 11 ноември е националният празник на НР Ангола. Освободила се преди три години от мрака на петвековното колониално господство на Португалия, преодолявайки големи трудности, Ангола уверено върви по нов, социалистически път.

Луанда — това е самото сърце на Ангола. Тук по-осезателно, откъдето и да било другде, се чувствава дълбочината и размахът на революционните преобразования, ставани в тази африканска страна.

По улиците на града могат да се видят множество плакати и лозунги. На един от плакатите пише: „Време е

на нещо като промишлено предградие на Луанда. В този град има 65 фабрики, повечето национализирани. Почти всички португалски специалисти са си заминали. Тахното място са заемали най-грамотните работници. Изобило проблемът с кадрите сега е един от най-важните в Ангола. И за да бъде решен той, трябва да

Над едни милион деца получиха възможност да се учат. Правителството постави като задача да бъдат построени десетки нови училища, да бъдат подготвени преподаватели, да бъдат издадени хиляди учебници. НА СНИМКАТА: деца пред едно от новите училища в Луанда.

да се преодолеят племенни те, регионални и расовите различия“ (Агостино Нето). Разбира се за страна, където на граматна територия живеят почти изолирани множество племена със свои езици и традиции, това не е проста работа. Ето защо в Ангола се отдава първостепенно значение на ликвидирането на неграмотността, на издигането на общото културно равнище. До края на 1980 година за всички деца на възраст от 6 до 14 години ще бъде въведено задължително образование. В страната е издигнат лозунгът: „Да бъдем грамотни е наш революционен дълг“.

В западния печат може да се прочете за „глад“, който преживява страната, и особено Луанда. Непременно трябва да се каже, че всички тези писания са абсолютен измислица. По улиците на града могат да се видят деца, които с апетит си похватват сладолед и вафлички; в магазините се продават прясна и замразена риба, бели ухаещи кайлици, различни консерви, плодове и зеленчуци. Е месото не е на достига. Липсват и някои плодове. Но не бива да се забравя, че анголците дълги години водиха война; а бандите на ФНЛА и УИИТА както и южноафриканските интервенции, опустошиха селското стопанство на страната и замъкнаха повечето дивитък зад граница. Не случайно 1978 година е обявена за „година на селското стопанство“.

В Луанда, разказва кметът на града де Оливейра, работят достатъчно лдебопекари и въпреки това се строят нови. Във всяка от 20-те зони на Луанда поголемите магазини се снабдяват редовно с продукти. От Луанда до град Вiana не е далече. Всъщност, Via

бъдат открити техникуми за различни специалисти. Много от анголските младежи ще получат образование в социалистическите страни.

Пред анголската икономика стоят трудни и многопла нови задачи. В икономическия раздел от програмата на МПЛА — Партия на труда, се отбелязва, че партията си е поставила за цел да направи държавния сектор водещ в националната икономика. Усилията в това направление вече дават чувствителни резултати. Национализират се всички промишлени предприятия, които собственици са напуснали страната. В на вечерното на 1978 година бяха национализирани наведнъж 53 частни селскостопански предприятия и 52 платации, собственост на португалските латифундисти. Всички те минаха под ведомството на Министерството на селското стопанство на НРА.

Партийната програма предвижда и развитие на тежката индустрия в страната. Уселовията са твърде благоприятни, Ангола е богата с различни природни изкопаеми. Не случайно португалската им сателка Мария Аршер, която добре познава Ангола, и нарече „страна на елмази те и златото“.

Знамето на МПЛА — Партия на труда, е трицветно; червеният символизира кръвта, пролята от анголците в националноосвободителната борба; черният — африканския континент и зеленият — природните богатства на Ангола. Тези богатства се поставят в служба на народа, който отхвърли многовековното колониално иго и пристъпва към създаването на новото общество.

Н. ПАКЛИН
сп. „Азия и Африка сегодня“ (Москва) — БТА

Институтът по захарно цвекло

„Проф. Изан Иванов“ —

с. Царез брод, Шуменски окръг

о б я в я в а

конкурси за научни сътрудници по следните специалности: биология на молекулата, клетката, тъканта, ембриология — един; селекция и семенепроизводство на захарното цвекло — двама; механизация на цвеклопроизводството — един и икономика, планиране и организация на цвеклопроизводството — един.
Кандидатите трябва да отговорят на изискванията на Закона за научните степени и научните звания [Д. в. бр. 36, 1972 г.] и на Правилника за неговото приложение [Д. в. бр. 63, 1972 г.].
Документите се подават в канцеларията на института в срок 20 ноември 1978 г.

Залплати съгласно Постановление № 6 на МС от 9. III. 1973 г. [Д. в. бр. 28, 1973 г.]

СУ „Хидрострой“ — Велико Търново

търси да назначи

началник склад на строителни материали. Заплащана по щатна таблица № 3 и 30 на сто допълнително възнаграждат денна. 3-1

Завод за стоманобетонни конструкции и изделия „Г. Терзиев“ — Свищов

търси да назначи

на работа:

● БЕТОНДЖИИ — 110

● АРМАТУРИСТИ — 10

Заплащането по сдельно-премиалната и повременно-премиалната система.

На работниците се осигурява допълнително заплащане до 20 на сто за стабилизиране на работната сила.

Използват се привилегиите за безплатно и с намаление пътуване по БДЖ от работниците и членовете на техните семейства.

Постъпване веднага.
Справка „Личен състав“ при завода.

3-2

Нуклиева база по свинеъдство — с. Стамболово

търси да назначи

ел. техники от III и VI разред.

Заплащане по тарифна ставка и премии в зависимост от произлягването на плана.

Справка в „Личен състав“.

2-2

Хигиенно-епидемиологична инспекция — Велико Търново

търси да назначи

ОГНЯР

Залплати съгласно щатна таблица и премии.

Справки на телефон 2-70-32.

2-2

Окръжен ветеринарно-медицински център — Велико Търново, ул. „Шемшево шосе“

и м а

следните вакантни длъжности:

● ВETERИНАРНИ ЛЕКАРИ за ДВСК сектор месокомбинат „Родоп“ — 2

● ШОФЬОР на товарна кола ГАЗ 53 — 1

Справка „Личен състав“ на ОБМЦ.

3-2

Завод „Емил Попов“ — Велико Търново

и м а

вакантни длъжности за следните категории работници:

● ФРЕЗИСТИ

● СТРУГАРИ

● ШЛОСЕРИ

● ЕЛЕКТРОЗАВАРЧИЦИ

Справки на тел. 2-20-83

5-4

Един далечен спомен за Леденишката кула

Леденишката кула е ценен паметник на културата от периода на хайдутството в нашия край хайдутството се свързва обикновено с имената на воеводите Мирчо от Вишовград и Узун Пенко (Петко) от Дряново. И двамата действуват с дружините си само когато кърджалиите нападат селищата в Търновския край. По някога те отиват и в защита на населението в Шипка и Казанлък.

Имената на двамата воеводи са свързани с Леденишката кула, в която разбили кърджалийски банди през 1779 г. За това събитие ни разказват спомените на Кири Тулешков от Търново, един от близките другари на Христо Ботев. В тях той предава разказа на баба си Гена, дъщеря на Мирчо воевода, която загубва майка си и сестра си в тези неспокойни кърджалийски времена.

През 1779 г. голяма кърджалийска банда напала Дряново. Узун Пенко със своите юнаци прогонва кърджалиите и ги преследва до Леденик. Тук те се затварят в кулата. На помощ Узун Пенко извиква Мирчо воевода. Двамата ограждат кулата със своите юнаци и изпращат представители до Търновския янин да питат как да постъпят със затворените кърджалии. Отговорът е: „Разбийте ги — славата да е наша, а плячката ваша“.

Трудно е на юначните мъже да се доближат до кулата, откъдето непрекъснато стрелят кърджалиите. Но с роумейне им липсва. Разгрозен стар дървена кола, която оставят задния колесник върху който натрупват грима да от сено. Зад сено те

скрива Узун Пенко и двама негови другари. Те тикат колесника със сено към кулата и успяват да се доближат до нея, после запалват сено и димът принуждава обсадените един по един да напуснат убежището си. На вратата Узун Пенко ги посреща с ятагана си и ги полага на земята като снопи. Последното богатство воеводите изпращат на янина в Търново. Той изменя на думата си и задръжва пратениците и богатството. Тогава Узун Пенко и Мирчо воевода влизат в града и го нахалват със смърт.

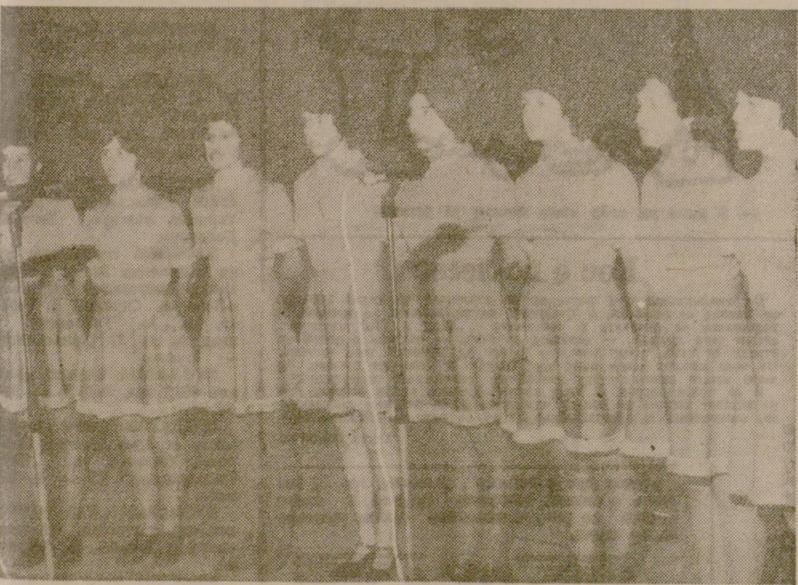
Имената на тези воеводи са свързани още и с времето българско управление в Търново. Честите нападения над града и околните селища от кърджалиите създават несиурен живот както за българското, така и за гур

ското население. Некадърно стана на Тосун бей да зашиги града и населението през няколко негодувание сред турските първенци. Възникват недоразумения между турците и ненавист срещу Тосун бей. Това се използва умело от воеводите Узун Пенко, Мирчо воевода и Стоян от Шипка. С юнаците си те минават тайно през царяполска (голям ров око лويرът на града, след от който и досега ичат на Варуша), спускат се до Варуша и слизат на Баждарлък, след което се отправят към конака. Тосун бей е заловен и затворен. Събраните негодуващи от Тосун бей турци и български първенци избират за управител на града началото Иван Доброджалията, а по-късно Кочо Кметя, и двамата богати и влиятелни. На сто души българя

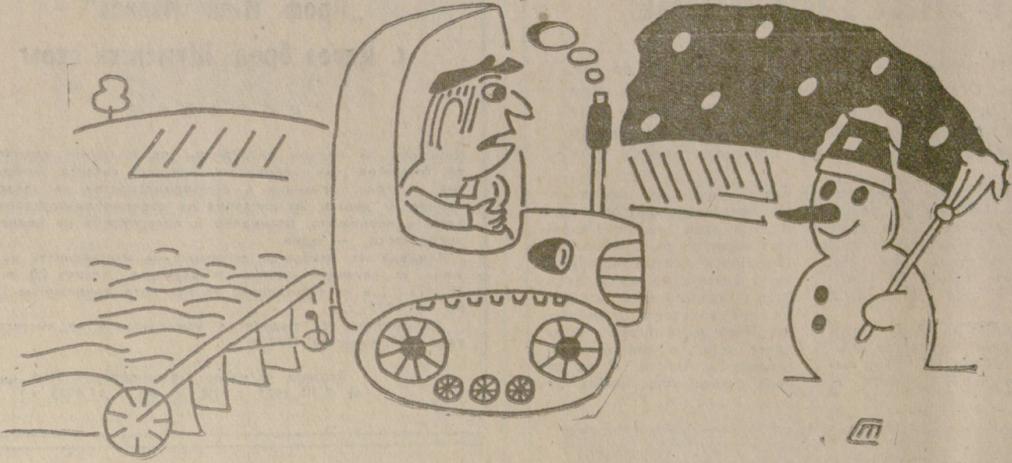
ри раздават оръжие, които заедно с турската стража охраняват града. В продължение на два месеца българите съвместно с турците упраряват Търново, позаяти грижи за реда и спокойствието. Но богатият турски чифлия Феруз бей от Бля черква заминава за Цариград да съобщи за събитията, станали в Търново. Когато наблюдава заръщането му, по предложение на Мирчо, българите отстъпват властта и повикват за управител Хасан бей от Горна Оряховица, за да се спаси градът.

Героичните дела на смелите хайдутни и досега се съхраняват не като легенда, а като скъп спомен, разкопват размириите и страданията на робството, на мъката, на жаждата на угнетените народни души за свобода и равноправен живот.

и. с. Тодорка ДРАГАНОВА
Окръжен исторически музей

На състояния се неотдавна младежки празник на съветската песен оваците на публиката спечели вокалният състав „Беръзки“ от Бяла черква. Снимка Веселин ХРИСТОВ

— Пази се! Не съм довършил още дълбоката оран...

ДВОЙНА ТАРИФА

Най напред всички помислиха, че става дума за обикновена вена шега, но постепенно работата почна да добива криминален оттенък. Липсваха все повече пътни знаци, а когато не ги откъмваха целите, заличаваха километрите по тях. В навечерието на зимата, която и без това щеше да влоши пътно-транспортната обстановка, това стресна хората, бдителността беше увеличена и накрая двама кантонери заловиха един младеж на местопрестьпленнието. Хората се учудиха до ста защото дотогава бяха виждали да се крадат плодове край пътищата, дървета да се секат, но за пътни знаци не бяха чували.

— Не се чудете, трябва ми кола — рече им младе-

жът.
— Ха! — зяпнаха кантонерите.
— Какво ха, трябва ми кола и затова съм решил да стана таксиметров шофьор. Само че пътните знаци, които сочат разстоянията, ще ми пречат. Ако ги няма, всички клиенти все по двойна тарифа ще ги минавам и няма да ме хванат като Драгомир Александров Тодоров, водач на таксиметрова кола във Велико Търново. Вместо за действително пропътуваните 50, Драгомир взел на един клиент пари за 100 километра и после трябваше да ги връща. А ако нямаше знаци, които да показват разстоянията, щеше ли да стане така?

Ч. РЕЗОВСКИ

Радой ГЕРДОВ

— Кажете на шефа, че съм на легло и не мога да дойда на работа...

НАГРАДАТА

Стругарят Петър Караколев изпълни личния си производствен план за третото тримесечие 108 процента. Печалбата от произпльнението се изчисляваше на 225 лева. Радостната вест се разнесе по цялото предприятие. Срочно съставена комисия за отбелязване на събитието. Комисията покани екип от телевизията в състав от 5 души. Екипът изпи два термина кафе за 6 лева и изразходва филмов материал (четири дубъла) за 180 лева. По време на снимките, докато мощните прожектори за

слепаха Петър Караколев, стругът му направи престои за 63 лева.
На поканата на комисията се отзова и известен местен художник, който изготви проект за бойния лозунг „Честито бай Петре!“ След като му бе удържан ергенски да нък, хонорарът възлезе на 87 лева и 53 стотинки.
На последвалото разширено заседание единодушно се взе решение: Петър Караколев да бъде поздравен лично и да му се връчи награда от 5 лева!

Йордан ДАЧЕВ

Епиграми

КЪМ СВЕТИЛОТО

Трябваше по-рано да се сетяш че като гориш, на други светиш.

РАЗЛИКА
Всеки носи своя кръст, но късметлият

го носи със златна верижка на шията.

ТАЙНАТА
Еднакви упреци от всички чувам — бил съм си проспивал младините. Ала нямаше да ме вникне, ако знаехте какво сънувам...

Георги КУШВАЛИЕВ

ОПЛАКВАНЕ

Реших да се оплача от някоя неуредилца на нашата улица и отидох в съответното ведомство. Посрещнаха ме много учтиво, дори ми предложиха кафе, изслушаха ме, а после ми казаха всичко това да го напиша и да дойда да утре. Отделих цяла нощ да построя правилно изречението, търсих в речниците най-подходящите думи и на сутринта отново почухах в канцеларията. Пак ме посрещнаха учтиво, прочетоха написаното, но отново ме върнаха. Не било напечатано на машина. Намерих машина и напечатих оплакването.

На другия ден ме приеха още по-учтиво, прочетоха на писаното, но отново ме върнаха. Не било напечатано правилно. Трябвало да напиша оплакването по 30 реда на страница и 60 знака на ред.

На другия ден преди да почукам на вратата на канцеларията видях обява: „Це

лият отдел е на бригада. Елате утре“. Но и другия ден ме върнаха, нужно било да напиша оплакването на специална бланка. Но аз все сто да си отида, попитах къде е началникът им. Упътиха ме културно. Началникът ме прие внимателно, почерпи ме с шоколадови бонбони „Троен лешник“ и кафе. След като ме изслуша прегледа: „Имате ли написано всичко това?“ и аз му дадох оплакването. Тогава той каза: „Добре! Елате в понеделник!“

В понеделник началникът извади написаното от мен и каза, че се оплаквам от едно, а съм написал съвсем друго. Нека напиша това, което го касае — за неуредилците по приемането на оплакванията в отдела му, и да дойда другия понеделник. Цяла седмица мина в трескаво изучаване на правописния български език. Взех си и платения годишен отпуск. А в понеделник начал-

никът беше в командировка, цял да се върне следващия понеделник. Но и тогава го нямаше. И той като мен си беше взел годишен отпуск.

Нямаше време за губене. С цяла папка материали отидох при по-горния началник. Той ме прие много учтиво и ме слуша до началото на обедната почивка. След това ме покани в близкия ресторант. Подир обедна се върнахме отново в кабинета му, където той каза, че всичко е много хубаво. Ше вземе материалите, ще ги провери и нека дойда на първо число следващия месец. Между временни ми предложиха да напусна предприятието, където работя, заради напразните отсъствия. От огнено-фронтовската организация ме предупредиха, че съм наказан за системно отсъствие от събирането.

На първо число на следващия месец на бюрото на по-горния началник стоеше бившият началник-отдел. По

молях го само да ми даде папката с материалите и за бих с нея в най-близкия ресторант. От една маса в ъгъла ми помахаша приятел от детинство. Между пиенето и мезето му разказах тъжната си одисея. Той взе папката и адреса ми и се разделихме. След два дни в един столичен всекидневник бяха критични кувани всички слабости по работата с жалбите на учредените. Под статията стоеше моето име. Откъде да съм знаел, че моят приятел бил редактор в този вестник. До мен завляха благодарствени писма. От телевизията ми дадоха поръчка за сценарий на едно публично предаване. Започнах да пиша и за други неуредилци. Станах известен. Но сега вече не ме призмаха с кафе и шоколадови бонбони, не ме изпращаха с „Елате утре!“, а гледаха с четири очи изобшото да не се вършам.

Генчо ГЕНЕВ

НЯМА ГО МАЙСТОРА ...

Майсторът нанстина го нямаше на работното му място. Един път той отиде за шигари. На лавката завари хубавата Диди от счетоводството и двамата пушиха и водиха задъшевен разговор, разговаряха и пушиха докато настана време за обедна почивка...

Друг път майсторът излезе до града да купи на жена си вносни чорапогащи. Пред магазин заваря голяма опашка от мъже и жени, работници и работнички, административни и ИТР-персонал. И докато майсторът търпеливо чакаше да изпльни поръчката на жена си, дойде краят на работното време...

И третия, и четвъртия, и така нататък пъти майсторът рът редовно и безотговорно нарушаваше трудовата дисциплина, та хората свикнаха с израза „Няма го майстора“ и взеха да го употребяват погловно. И взеха да правят погловно престояние поради безпричинни отсъствия на кадрите, било поради обективни причини от субективен характер. Така на пример за едно само десет дни на октомври в Завода за радиатори — Стражица направиха 600 човекочас текущи престоя, в Окръжното предприятие за строителни материали — В. Търново — 1400, в Завода за инструментална експирровка — Долна Оряховица — 89 ч. часа...

Пък работното време си тече на празни обороти, но кой да се разтревожи от това, като е на твърда заплата!

Обаче сега стана ясно, че работната заплата трябва да се заработва и кой колкото работи толкова ще получи. И изразът „Няма го майстора“ оветха...

Сега майсторът гледа да изпльни някой друг за себе си, а когато жена му се обади по телефона да й купи разни вносни интимности, той се почесва по ухото и казва без да се бави: „Добре, ама го няма майстора, другарко“. Напоследък се говори, че се канел дори да откаже цигарите, за да работи още по-добре на работното си време.

Питам се в такъв случай как ли ще изпълнява плана си търговията!!

Бай ДАН

ДУМОР И САТИРА

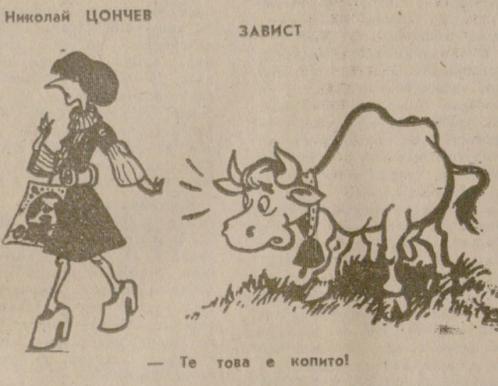
Критерият

Не беше лош човек този приятел, само дето обичаше да казва на жена си, когато го караше да прави нещо „Защо ти трябва, помисли какво имахме преди години в къщи, а какво има сега. Ехей!“ Веднъж така, два пъти, докато накрая жена му каза: „Защо не се мериш с другите, а все с това дете си бил вече ра!“ и го напусна. Критерият, критерият съм сбъркал, разправяше след това този приятел, и виж какво се получи...

Тази история ни идва на ум сега, в едно такова време, когато трябва да се отчитат планова и да се правят

плановете. Лесно, много лесно е да вземеш за база някоя година преди две петилетки и да посочиш в сравнение с нея какво си сега. А решиш ли работите ти да изглеждат още по-внушителни сравнявай какво е било преди няколко десетилетия и не се бой. Както да го вземеш — и за отчитане — за обосноваване на план — все добре. Защо тогава да се мериш с най-напредналите в света и да си разваляш на строенето. А Националната партийна конференция тъкмо този критерий поставя за мярка. Но като ни е трудно още да мерим с него...

К. СЛЪНЧЕВ

— Те това е копито!

МИРАЖИ

Като кажем „кино“, той веднага си представя филмовия екран. Юмручи боеве, бясно предизказане със супермодерни автомобили, загадливи убийства.

Други си представят сценаристи, режисьори, асистент-режисьори, директори на продукции, актриси и актьори, гардеробиери, отговорници по масовките...

Трети при думата „кино“ веднага си спомнят двата шастливи часа, прекарани на топло и тъмно. Това са влюбените.

Но има и такива, на които им се привидят миражи. Например на киномеханика във Върбица.

Щом чуе „кино“, той веднага си представя как окръжното управление „Кинификация“ изпраща група на мазачи. Как тия мазачи започват ремонта на кинокабината, от който таван вече 5 години се рои мазилка върху главата му. Унесен в светли мечтания, той дори започва да си представя, че най-сетне е назначен и киноработник, който посреща и изпраща филмите, продава билети, почиства са лона...

Изобщо много неща само си ги мечтае, защото „Кинификация“ не хае...

Братя ОСТРИЛКОВИ

Хр. ВЕЛЧЕВ

— Я кажи на тебе каква пенсия ти дадох!

Кое е по-лесно

По неофициален път научихме за стремежа на някои другари от Завода за амбалаж в Стражица да се доберат до промяна в значението на оценките в качеството. „Щом в ГДР например, казват тези другари, — двойката се счита за отличен и никой не страда от това, какво пречи и у нас да приемем тази система. От това нашят завод няма да загуби, а само ще спечели. Защото отсега имаме готова двойка на оценяваната продукция.“ И си правят хората. С една такава промяна много по-лесно ще се оправят нещата на завода, отколкото да се направят ръководите ли, специалисти и производственици да си оправят производството.

Антон ВЪЛЧЕВ

„Злят дух в шисето“, поместен тук в юшето, е нашата постоянна рубрика, в която именно се виждат поименно всички автокарачи — пиачи.

Водачи, управлявали автомобил след употребата на алкохол:

Тодор Димитров Джанфезов, шофьор в ДАП — товарири превоз — Велико Търново.

Стефан Димитров Марков, шофьор в ДАП — товарири превоз — Велико Търново.

Стоян Цанков Цачев, ветеринарен техник в месокомбинат — Еленица.

Телевизия

СЪБОРА — 11 НОЕМВРИ
10.00 — Изпълнява изказане бъл. „Матури“ — детски филм, 11.15 — „Възпявам те, пролет“ — песенен концерт на чешкото радио, 12.00 — Концерт на чешки артисти, 12.00 — Чувства към Лондон — чехословацки игрален филм, 13.30 — Информационен дневник, 14.30 — Инструментална народна музика, 15.00 — Фурбол „Парни“ — „Лески Спарта“ — директно предаване от Благоевград: В. В. уза: Спортна мозайка, 16.45 — „Робин Худ“ — детски сериен филм, 17.40 — Документален филм, 18.10 — Европейско първенство по художествена гимнастика — директно предаване от Мадрид, 19.10 — Лека нощ, децал, 20.00 — По света и у нас, 20.30 — На видимият принцип — телевизионен филм на ГДР (VII епизод), 21.50 — Европейско първенство по художествена гимнастика — директно предаване от Мадрид, 23.00 — Новини, 23.10 — „Това е наши филми“ — кинокомедия.

ПРЕДВАРИТЕЛНА ПРОГРАМА НЕДЕЛЯ — 12 НОЕМВРИ

10.00 — ТТ за деца и юноши „Леплата с маслени“ от К. Калау, 11.30 — „Неделя следва“ — предаване за селото 11.50 — „Светът в действие“ — документално публичностно предаване, 12.50 — Забавна програма, 13.30 — Реклами, 13.30 — Информационен дневник, 14.30 — „Тази е наши филми“ — кинокомедия, 15.20 — Концерт народна музика, 15.30 — Тробои „Култура“ — директно предаване от Женева, 16.30 — Симфоничен концерт 17.30 — Новини, 17.40 — Телевизионна програма, 17.45 — Тв обектив, 18.30 — „Да опозная животните“ — детски филм, 19.10 — Концерт — директно предаване от Бургаски окръг, 19.45 — Лека нощ, децал, 20.30 — Панорама, 20.45 — Спортен екран, 21.00 — Европейско първенство по художествена гимнастика — директно предаване от Мадрид, 23.00 — Новини.

ПОНЕДЕЛНИК — 13 НОЕМВРИ

17.30 — Новини, 17.40 — Пленерска телевизионна агенция „Звезда“, 17.55 — „Завод за радост“ — очерк за завод „Арам Стоянов“ — град Трън, 18.20 — Страница от един живот — документален филм на Борис Милев — Огн, 18.45 — Реклами, 18.55 — Братя по оръжие — „Сабери в сини каски“, 19.05 — „Побратими“ — документален филм, 19.50 — Лека нощ, децал, 20.00 — По света и у нас, 20.30 — Телевизионен театър: На върха на Шпицберген от Катялин Бенедек — спектакъл, получил „Бронзовата ракла“ на Шестия международен фестивал на телевизионните театри — град Пловдив, 21.55 — „Кала Фера“ телевизия — музикална импресия (ТВЦ Пловдив), 22.15 — Галерия „ЛИК“: а. х. Тодор Панайотов, 22.30 — Новини.

ПРОДАВАМ дворно място с къща с. Градина, Справка в В. Търново, „Яворов“ 26, след 17 часа.

ПРОДАВАМ запазен димит „ГАЗ 69 М“, 1 плюс 7 меза, Г. Оряховица, ул. „Г. Симеон Белев“ 24 — Иван Ботевак.

ПРОДАВАМ „Рено 8-10“, Павликени, ул. „Ал. Стамболийски“ 6-А — Петков.

ПРОДАВАМ „Лада“ 1500“, Г. Оряховица, тел. 4-33-01.

ПРОДАВАМ „Москвич 408 И“ Г. Оряховица, „Кирил и Методий“ 13, сл. тел. 4-32-39, 8-18 часа, дом. тел. 4-28-95 след 18 часа.

ПРОДАВАМ „Жигули“ на 43 000 километра, Велики Търново, театър, Евгений Дойчинов.

ЗАМЕНЯМ гарсонера южнo изложение 50 кв. метра срещу апартамент или къща в Пловдив, Справка: В. Търново, ул. „М. Габровска“ 6 вход А п. 22 (Трънградина) — Труфа.

ПРОДАВАМ спешно „Моквич 407“ тел. 4-33-50 — Кам буров.

ПРОДАВАМ вилно дворно място от един декар в с. Хелница, Справка: ул. „Кол Гайтанджията“ 16 — В. Търново.

ПРОДАВАМ „ВАЗ 2101“ в отлично състояние, Справка: телефон 2-30-06, В. Търново.

ЗАМЕНЯМ кола по избор срещу жилище във В. Търново, Справка: тел. 2-38-31 вътр. 28 — Антонова.

ПРОДАВАМ „Москвич 412“ в отлично състояние, Справка от 6 часа до 14.30 часа, В. Търново, ул. „Силвестър“ № 20, тел. 2-76-46 — Ирина Абаджиева.

ПРОДАВАМ спешно, не изгодна цена „Варшава М-20“, с резервен двигател, части, Справка: Димитър Се рафимов, Великотърновски, тел. 404.

ПРОДАВАМ „Трабант 600“ Справка: гара Горна Оряховица, ул. „Ниш“ № 54 — Живко Михайлов Стоянов.

ПРОДАВАМ „Жигули“, Справка: след 18 ч. Д. Оряховица, ул. „Кубрат“ 15 — Йордан Кирилов Кумбиев.

ПРОДАВАМ „ФиаТ 1300“ — италиански, 2-54-51.

ЗАМЕНЯМ „Лада 1300“ за жилище в В. Търново, Г. Оряховица — по споразумение, Справка: тел. 4-23-81.

ПРОДАВАМ „ЗАЗ-966“, В. Търново, „Толбухин“ 16 А, тел. 2-26-21.

ПРОДАВАМ запазена „Волга“, ул. „Иларион Макарипопоски“ 8 (до кино „Ангел Кънчев“) — Русе.

ИНДЕКС 21 301